

HEMELS

Mijn reis van negen dagen
voorbij de dood

Marietta Davis

Hemels

Mijn reis van negen dagen voorbij de dood

Marietta Davis

Oorspronkelijke titel:

Scenes Beyond the Grave

Vertaling: Willem de Vink

Ontwerp: Marian de Vink

Illustratie: Willem de Vink

Bijbelverwijzingen:

Nieuwe Bijbel Vertaling, Nederlands Bijbelgenootschap

Uitgave: The Grace Factory

Mede mogelijk gemaakt door Stichting LaatBloeien

© The Grace Factory / Stichting LaatBloeien

Alle rechten voorbehouden

Proefeditie, eerste druk 2020

HEMELS

Mijn reis van negen dagen
voorbij de dood

Marietta Davis

INHOUDSOPGAVE

Proloog	7
---------------	---

DEEL I – DE HEMEL

1	Mijn gids	12
2	Waar de eeuwigheid begint	16
3	Ik ben hartelijk welkom	22
4	Onderwijs bij het kruis.....	27
5	De jongen die in de hemel opgroeide	32
6	Het babyparadijs.....	36
7	De pasgeborenen	41
8	Baby's geheeld	46
9	De invloed van het kruis.....	49
10	De stad in zijn glorie	53

DEEL II – DE AFGROND

11	Mijn afdaling in de duisternis	58
12	Het verblijf van de verloren zielen.....	62
13	De leugenachtige filosoof	70
14	De huichelachtige kerk.....	74
15	Mijn terugkeer uit de afgrond.....	81
16	Mag ik dus toch van de hemel genieten?	85

DEEL III – OP AARDE

17	De man zonder hoop	92
18	De Baby uit Betlehem	97

19	Het optreden van Recht en Genade	100
20	Wie kan voor iedereen instaan?	104
21	Het verraad.....	108
22	Als Jezus ruilt, moet hij in eenzaamheid lijden	117
23	Apollyon, de verderfengel.....	123
24	De droom van Pilatus' vrouw	128
25	De kruisweg van Jezus	132
26	Judas, de verrader	139
27	De confrontatie op Golgota	144
28	De dood, de laatste vijand	148
29	Hij is opgestaan!	155
30	Nog iemand gered	161
31	Mijn terugkeer.....	166

MEER INFORMATIE

<i>Visioenen in de Bijbel</i>	171
<i>Meer lezen?</i>	172
<i>Samen verder praten?</i>	172
<i>Hemels bestellen?</i>	173
<i>Steun dit project</i>	173

PROLOOG

Het begon met een mailtje. Of ik misschien geïnteresseerd was in een boek over een reis door de hemel. Het ging om een oud boek, meer dan 150 jaar geleden geschreven. *Scenes Beyond the Grave* ('Gebeurtenissen voorbij het graf') was jarenlang een bestseller geweest, maar is nu bijna vergeten. Het had Martin Schuurman (Stichting LaatBloeien) aangegrepen. Hij vroeg zich af of het een goed idee was om het opnieuw uit te geven. Dus begon ik te lezen... en ik kon niet meer stoppen.

Wat ik las was ongeloofelijk. Een jonge Amerikaanse vrouw raakt in coma. Terwijl ze haar lichaam verlaat, verandert haar staat van bewustzijn. Ze wordt opgenomen in een omgeving die haar veel echter voorkomt dan het leven dat ze tot nu toe kende.

Als ze na negen dagen ontwaakt, kan ze precies vertellen wat ze heeft meegemaakt. En dat is indrukwekkend!

Nadat ze uit haar lichaam is getreden, wordt ze meegevoerd door verschillende lagen van de hemelsferen, die beheerd worden door allerlei soorten engelen. Ze ziet daar hoe kinderen die te jong zijn overleden liefdevol worden opgevangen en opgroeien. Ze ontdekt ook dat alles wat iemand hier op aarde meemaakt ertoe doet.

Marietta Davis werd in 1823 in Berlin, New York, geboren. Ze is een vrouw met sterke overtuigingen. Zo moet ze bijvoorbeeld niets hebben van het geloof in een hiernamaals. Ze staat sowieso

kritisch tegenover het geloof van haar moeder Nancy Davis en haar zussen Susan en Sarah-Ann. Maar door de visioenen moet ze haar mening bijstellen.

Tijdens haar bovennatuurlijke reis in de zomer van 1848 wordt Marietta Davis door meerdere tijdsdimensies geleid: die van het leven hier en nu, van de wereldgeschiedenis en van de hemelsferen. Ze ziet ook de eeuwige betekenis van Jezus voor alle mensen en de hele kosmos. En ze is er getuige van hoe zijn genade mensen hun beschadigde waardigheid teruggeeft. Hoewel ze graag in de hemel zou blijven, krijgt ze de opdracht om terug te keren naar de aarde en te vertellen wat ze gezien en gehoord heeft.

Na haar ontwaken begint ze haar ervaringen te vertellen aan haar familie en vrienden, haar arts en de plaatselijke predikant. Ze vertelt ook dat ze niet lang meer hier op aarde zal blijven, maar snel naar de hemel terug zal gaan. Marietta Davis leeft nog zeven maanden en overlijdt op het moment dat ze eerder al aangaf.

De dominee, J.L. Scott, tekent haar verhaal uit haar mond op. Eerst verschijnt het in 1852 en 1853 in delen in een tijdschrift. Daarna wordt het in boekvorm uitgegeven met als titel *Scenes Beyond the Grave*. Het wordt in 1854 uitgebracht, maar niet direct breed opgepakt. Toch zal het een groot succes worden en lange tijd een bestseller zijn in de Verenigde Staten van Amerika. Het zal ook telkens opnieuw mensen blijven boeien.

Toen ik het uit had, dacht ik hetzelfde als wat Martin Schuurman bij het lezen van het boek voelde. Dit gaat heel veel mensen aanspreken.

Momenteel leeft de belangstelling voor de onzichtbare werkelijkheid sterk op. Ook wordt de mogelijkheid steeds meer geaccepteerd dat er andere bestaansvormen zijn dan alleen de aardse.

Daarnaast houden veel mensen zich bezig met vragen over de zin van het leven en een bestaan na de dood. Daarom geloof ik net als Martin dat veel lezers gegrepen zullen worden door dit buitengewoon inspirerende visioen. En daarom hebben we besloten om het opnieuw beschikbaar te stellen voor een groot publiek.

De eerste versie van het boek is in een moeilijk Engels geschreven (het originele boek is terug te vinden op internet). Om het toegankelijk te maken voor lezers van de eenentwintigste eeuw hebben we besloten om het in alledaags Nederlands op te schrijven. We zijn daarbij zo dicht mogelijk bij de oorspronkelijke tekst gebleven.

We verwachten dat dit boek veel gesprekken op gang zal brengen over de zin van het leven en de hoop op een goede toekomst, zelfs voorbij de dood!

Willem de Vink
The Grace Factory

Aangesproken door wat je leest?

Praat en denk mee op www.hemelsboek.nl

DEEL I - DE HEMEL

1 MIJN GIDS

Hoe kan ik ooit in woorden uitdrukken wat ik meegemaakt heb? Jullie vragen ernaar, maar wat ik gezien en gehoord heb is eigenlijk niet in woorden te vangen. Ik heb de pracht van de hemel gezien en de rijkdom van de woorden die daar klinken gehoord! Wat ik daar beleefde greep me aan en ik ben er nog steeds helemaal vol van. Maar ik blijf ermee worstelen hoe ik het zal zeggen. Het doet me pijn als ik bedenk dat ik misschien niet in staat zal zijn om jullie mee te nemen in mijn ervaringen. Toch zal ik een poging wagen...

Van het ene moment op het andere gleed ik weg in een andere dimensie. Wat gebeurt er met me, dacht ik toen ik opsteeg uit een bodemloze diepte. Ben ik dood? Droom ik? Leef ik? Het was complete paniek in mijn hoofd en mijn maag draaide zich in mij om. 'Help!' schreeuwde ik (al weet ik niet of er echt geluid uit mijn keel kwam). Ik sperde mijn ogen open om te zien wat er met me gebeurde. Het leek alsof mijn hoofd, nee, mijn hart explodeerde.

Ik had er op dat moment nog geen idee van dat ik juist nu mocht uitrusten van alles wat me al die tijd had dwars gezeten en wat me zo had bedrukt. Ik wist niet dat ik antwoord zou krijgen op de vele vragen die ik had. Want ik had lang geworsteld met allerlei vraagstukken. Zoals wat het betekent om te leven. Wat is een mensenleven waard? Waarom zoekt iedereen naar geluk, maar is het zo moeilijk te vinden? Waarom lijden zoveel mensen? Ik had bij alle mogelijke antwoorden een schaduwkant ontdekt.

Ik was erachter gekomen dat niets in ons aardse bestaan iets oplevert. Het is allemaal even waardeloos. Alles wat we ontdekken of bedenken verliest z'n waarde, want alles verandert telkens weer. Religie is een hoop gedoe en geeft een mens geen blijvende vrede. Dingen verzamelen bevredigt ook niet echt, want aan rijkdom raak je gewend. En op vrienden kun je niet bouwen. Die conclusies hadden me moedeloos gemaakt. Ik trok me terug en raakte in mezelf gekeerd.

In die toestand begon ik toen te piekeren over de vraag wat het hiernamaals zou kunnen betekenen. Is er leven na de dood? En hoe ziet het er dan uit? En als er iets is na de dood, wat voor invloed heeft ons leven hier op aarde er dan op? Ik kwam erachter dat dit de belangrijkste vraag was die me bezighield:

Wat gebeurt er met ons als we sterven?

Omdat ik zo met de ziel van de mens bezig was, kon alles wat er om me heen gebeurde me steeds minder boeien. De buitenwereld werd vager en vager; totdat ik van het ene moment op het andere in deze vreemde toestand belandde. Het leek alsof ik uit mijn oude leven werd getrokken en naar een eindeloze zee werd gelanceerd, naar gebieden die nog niet eerder waren ontdekt. Ik lag op bed, maar toch ook niet. Ik kon mezelf van een afstandje bekijken. Mijn lichaam leek wel het lichaam van een vreemde te zijn geworden. Wat gebeurde er met me?

Ik begreep niet dat juist nu mijn geest geopend werd voor alles waar een mens zelf niet bij kan komen. Op eigen kracht kunnen we geen antwoord vinden op onze vragen. Maar ik werd als het ware losgemaakt uit het zware gewicht van mijn gepieker en opgetild om nieuwe gebieden te verkennen. Wat ik in de verte voor me zag was de realiteit van een onsterfelijk leven.

Maar op dat moment had ik daar nog geen idee van. Ik voelde me

alleen maar extreem onzeker. Het leek wel of ik tussen hemel en aarde zweefde. Onder me was een onpeilbare diepte, waar ik als het even kon direct naar terug wilde keren. Ik was het liefst weer veilig thuis.

‘Kan iemand me helpen?’ probeerde ik nog een keer. Het was de meest wanhopige vraag die ik ooit gesteld had.

Op dat moment zag ik een schijnsel naderen, als een ster die steeds helderder tevoorschijn kwam. Het leek een brandende edelsteen die in zijn vaart een spoor van licht naliet. Terwijl het schijnsel dichterbij kwam, zag ik er steeds meer een gestalte in. Die had de gedaante van een vrouw. Haar gloed verlichtte de hele omgeving. Wat ik voor me zag had geen mens ooit kunnen bedenken. Hoe zal ik het zeggen? Ik zag een glorieuze verschijning op me afkomen. Ze had een glans die alles om zich heen in een zachte, warme gloed zette. Het was het mooiste en liefelijkste wezen dat ik ooit gezien had. Dat moest een engel zijn!

Ze droeg een kroon met glinsterende juwelen. In haar linkerhand had ze een kruis dat mij het meest nederige teken leek van zachtmoedigheid en genade. In haar rechterhand hield ze een scepter waar pure wijsheid in verborgen zat (tenminste, zo kwam het op mij over).

Ik werd onweerstaanbaar door deze engelachtige verschijning aangetrokken en bewoog voorzichtig in haar richting. Onwillekeurig kwam ik tot rust. Ik voelde me lichter worden en opende mijn hart voor de bron van die stralende gloed.

Ze raakte me aan en vroeg: ‘Kan ik je helpen, Marietta?’

Op hetzelfde moment voelde ik een kracht door mijn wezen gaan die ik alleen maar kan omschrijven als een vlam van heilige liefde. Kwam het door haar aanraking? Haar woorden? Het was een sensatie die een verlangen naar vriendschap in me opriep. Wie was zij?

‘Dus je wilt weten wie ik ben?’ vroeg ze. ‘Ik word de Engel van Vrede genoemd.’ Engel van Vrede! Prompt wilde ik meer van haar weten. Mijn hoofd tolde van de vragen. Waarom was ik hier beland? Wat kwam zij doen? Wat was mijn verhouding tot haar? Wat kon ik van haar verwachten?

‘Ik ben gestuurd om je te dienen,’ zei ze. ‘Ik ben je gids. Ik mag je laten zien wat er met mensen gebeurt als ze de wereld verlaten.’

Ze wees me naar beneden. Door een dikke mist heen zag ik mezelf in mijn zieke, sterfelijke lichaam liggen. Om me heen stonden mijn bedroefde vrienden, die me probeerden bij kennis te brengen. Maar tevergeefs.

‘Je ziet daar een voorbeeld van menselijk leven,’ zei mijn gids. ‘En kijk hoe liefdevol iedereen begaan is met je. Maar het leven is kwetsbaar. Zie je alle mensen die op aarde iets van hun leven proberen te maken? Hun hoop gloeit op, maar dooft weer uit voordat ze iets hebben bereikt. De dood is nooit ver weg. Jouw wereld is gehuld in donkere schaduwen. Alles daar zal vervagen en verdwijnen. Al het streven van mensen, generatie op generatie – alles gaat voorbij. De menselijke tijd rolt als een golf naar z’n einde, maar jij wordt er op dit moment uitgetild.’

‘Hoe is het mogelijk!’ antwoordde ik opgewonden. ‘Dit heeft me nu juist altijd beziggehouden. Ik heb me zo vaak afgevraagd wat het leven te betekenen heeft. En of er een ander leven na dit leven is. En al ben ik nog jong, die vragen laten me niet los. Waar is alles goed voor? Waarom leven alle mensen op deze wereld en waarom juist deze mensen in deze tijd? En wat gebeurt er met ons na dit leven? Bestaat iedereen dan nog? Zal ik ooit mijn familie en vrienden weer terugzien? Waar dan? In de hemel? Hebben ze daar een huis? En zal ik ze herkennen? Hoe zullen ze dan zijn?’ Dus vroeg ik aan mijn engel: ‘Kun je mij daar brengen waar mijn overleden geliefden zijn?’

2 WAAR DE EEUWIGHEID BEGINT

‘Marietta, wil je echt weten hoe het gaat met mensen die hun aardse leven verlaten?’ vroeg mijn engel. Ik keek haar verlangend aan. ‘Goed dan,’ zei ze, ‘ik zal je verder helpen, want om je die gunst te verlenen ben ik naar je toegestuurd. Je moet weten dat mensen die sterven naar een plaats gaan waar ze voor eeuwig zullen blijven. Maar waar ze naartoe gaan kan wel enorm verschillen.’

Ze keek omhoog en ik volgde haar blik. ‘Wat zie je daar?’ vroeg ze. Tot mijn verbazing zag ik een lichtbaan die feller scheen dan de zon. Het licht vulde de hemel boven ons. ‘Kijk, Marietta,’ zei mijn engel. ‘Daar bevinden zich veel mensen die je graag zou ontmoeten. Mensen dragen er zachte, witte kleren, waar hun volmaakt glanzende persoonlijkheid doorheen straalt. Het is een plaats waar geen duisternis is. Er is daar geen zonde, ziekte of pijn die hun geluk nog kan verpesten.’

Ik was compleet verrast en voelde me dolgelukkig. Dat ik dat mocht gaan bekijken! Mijn hart klopte in mijn keel. Ik zweeg, want ik wilde dit plan op geen enkele manier bederven. Daar wilde ik naartoe!

De engel hield zich even stil. Toen vervolgde ze: ‘Maar voor we dit van dichtbij gaan bekijken, moet ik je eerst een paar minder fraaie dingen laten zien.’

Mijn gids zei: ‘Je weet wel dat mensen er heel verschillende ideeën op na houden. Wie weet wat er in het hart van stervelingen leeft? Sommigen hunkeren naar goede dingen, anderen zoeken

het slechte op. Maar je moet weten dat als mensen hun lichaam verlaten, hun geest niet verandert.'

Ze raakte mijn voorhoofd aan en vroeg: 'Wat zie je nu?' Ik zag in de duisternis onder me op de grens tussen tijd en eeuwigheid een hele serie taferelen opdoemen, de een na de ander, snel en scherp. De beelden grepen me bij de keel, want allemaal lieten ze mensen in doodsnood zien. Ik zag rijke mensen in luxe paleizen op hun doodsbéd, arme mensen in povere hutjes die daar hun laatste adem uitbliezen. Weer anderen stierven in de gevangenis. Sommige mensen zag ik eenzaam sterven in de woestijn, in het bos, op zee. Ik zag ze doodgaan in de sneeuw en onder de brandende zon. Er werden mensen vermoord. Vrouwen stierven in hun kraambéd, massa's mannen op het slagveld. Er waren er die aan hun wonden stierven, anderen aan infecties en onzichtbare ziekten. Sommige mensen waren omringd door vrienden, anderen stierven eenzaam en vergeten. Wat een taferelen! Eén en al treurigheid was het wat ik zag. Ik werd er naar van.

'Wat je hier ziet,' zei mijn gids, 'is nog maar het kleinste effect van de wet van de zonde, die leidt tot de dood.'

Opnieuw raakte ze me met haar lichtstraal aan. Op hetzelfde moment zag ik hoe de stervende mensen omringd waren door allerlei soorten geesten. Deze onzichtbare wezens waren nu zichtbaar voor me. Ik zag hoe ze werden aangetrokken door de geestelijke gesteldheid van al die mensen afzonderlijk. Daarom was de omgeving van de stervenden vol met heel verschillende geesten. Ze klampten zich vast aan de menselijke zielen die hun stervende lichamen verlieten. Bij sommigen zag ik boze, onreine en duistere geesten die veel onrust veroorzaakten. Bij anderen lichte engelen, die juist vrede en rust brachten. Het was maar net hoe de geestelijke conditie van de stervende was.

Deze vreemde wisselwerking tussen zielen die hun lichaam verlieten en geesten zonder lichaam greep me aan. Het duizelde me.

Was dit echt of droomde ik?

‘Dit gebeurt er als mensen sterven,’ zei mijn gids, terwijl ze mijn hand vastpakte, zodat ik kalmeerde. ‘Dan begint ieder mens aan een nieuw bestaan. Ze zijn er altijd heel verbaasd over als het zo ver is. Maar ieder mens verandert van een lichamelijke persoon in een geestelijke ziel. En iedere ziel wordt zich dan bewust van een diepe realiteit. Want wat je in het lichaam deed en dacht of in je hart verborg, heeft direct effect op je nieuwe leven.’

Ik begreep het zo’n beetje. Ik zag iets van een pijnlijke wet van oorzaak en gevolg die verder reikt dan de dood. Ik moest er diep van zuchten.

‘Je zult er later nog wel meer over te weten komen, Marietta,’ zei de Engel van Vrede. ‘Maar nu eerst het licht in!’ Ze nam me bij mijn arm. We stapten een wolk vol licht binnen. Ik werd opnieuw door haar op mijn voorhoofd aangeraakt. Direct daarop zag ik beelden verschijnen die zich als een harmonica ontvouwd. Ik zag uitdijende sterrenstelsels en groeiende groepen planeten die in stille harmonie bewogen. Ik was diep onder de indruk van dit schouwspel.

‘Kijk!’ zei mijn gids, terwijl ze met me meekeek. ‘Dit zijn de ontelbare verblijfplaatsen van mensen en engelen. De universums worden bevolkt door heilige zielen, die allemaal onsterfelijk en gelukkig zijn. Maar ze zijn wel verschillend in glans en grootheid. Ze blijven zich allemaal ontwikkelen. Hun geest blijft zich verdiepen en verfijnen. Je zult het wel zien als je ze ontmoet.’

Voordat ik haar woorden goed kon verwerken, werd mijn aandacht getrokken naar ontelbare lichtbanen om me heen. Engelen die ons passeerden, boven ons, onder ons, naast ons. Ik kon hun bewegingen niet bijhouden.

‘Dit,’ zei mijn gids, ‘zijn allemaal dienende geesten. Wat ze het liefste doen is genade verspreiden. Ze wonen bij de zielen die

voor eeuwig gezegend zijn. Ze zijn aangesteld om hen die onder hen gesteld zijn te beschermen en goede gedachten te geven.'

Terwijl ik die lichtwezens met mijn blik probeerde te volgen, kwam een van hen op ons af. En kijk nou: ze droeg de ziel van een baby! Ik voelde me verrast. Zag ik het goed? Waren hier ook baby's? Kijk nou toch, zo'n klein wezentje! De zuigeling zag er doorvoed en tevreden uit. Hij had zich veilig en kalm in de armen van de engel genesteld.

Ik hield de engel die de baby droeg staande en vroeg haar: 'Waar komt die kleine vandaan?'

'Ik kreeg hem bij de poort van de dood van een moeder met een gebroken hart,' antwoordde ze me. 'Het laatste sprankje leven liep uit hem weg de eeuwigheid in en nu breng ik hem op zijn plaats. Ik neem hem mee naar het paradijs van vrede.' En weg was ze.

Ik was opgewonden over deze korte ontmoeting. Hier wilde ik meer van weten! Ik was blij dat we dezelfde kant uit gingen als deze engel met haar kwetsbare bundeltje.

Alle ellende waar ik eerder getuige van was geweest was uit mijn gedachten verdwenen. Ik had nu een andere focus. Wat zou er gebeuren met dit prille leven? Wat zou ik er nog meer over te zien krijgen? Wat kon ik verwachten? En terwijl ik in gedachten verzonken was vervolgden we onze weg in puur, helder licht.

Langzaam maar zeker zag ik een vlakte verschijnen, vol bomen, zwanger van rijp fruit. De boomgaard rook fris en gaf zachte schaduwen. Allerlei soorten gras werden door een kalme bries heen en weer bewogen. De bloemen die ertussen stonden wuifden in een langzaam ritme mee. Ik hoorde vogels fluiten, waar ik blij van werd. Hun vrolijke klanken buitelden over elkaar heen. Ik dacht dat we ergens terug op aarde waren en vroeg naar de naam van deze plek.

‘Dit is de buitenste regio van het paradijs,’ antwoordde mijn engel. ‘Gewone mensen zouden deze bomen niet kunnen zien, de bloemen niet kunnen ruiken en de vogels niet kunnen horen. Daar zijn mensen op aarde te grof voor gebouwd. De meeste van hen geloven trouwens niet eens dat er zo’n hemels paradijs bestaat. Maar jij hebt je lichaam verlaten, zodat je ziel fijngevoelig is geworden voor deze dingen. Daarom kun je dit allemaal zien en ervaren.’

Ik verbaasde me over alles wat ik hier zag, hoorde, voelde, rook. Was ik inderdaad vrij van mijn lichaam? Kon ik onbekende dimensies doorkruisen en toch lichamelijke sensaties beleven?

Voor mijn gids waren dit blijkbaar geen vragen. Ze had me belangrijker dingen te vertellen. ‘De zielen die verlost zijn beginnen hier aan hun nieuwe bestaan, zodra ze de vallei van de schaduw van de dood hebben verlaten,’ zei ze. ‘Hier kunnen ze wennen aan een hemels leven. Hun beschermengelen leren hen over een liefde die vrij is van zonde. Ook kunnen ze hier alvast oude vrienden en familie ontmoeten. Mensen die verder zijn in hun ontwikkeling in de hemel. Maar het mooiste van deze plek is dat ze hier van begin af aan de liederen van genade leren. De wonderbaarlijke, bevrijdende genade waar je op aarde al iets van kon proeven, maar die je hier optimaal beleeft, wordt graag door hen bezongen.’

Ik kon er niet over uit. Daar zat ik in koel, zacht gras onder een geurende fruitboom om over genade te leren. En weet je wat? Ik zou hier ook wel oude vrienden willen ontmoeten. Dat zou pas genade zijn!

‘Wees niet bang, je zult hier op de juiste tijd je vrienden ontmoeten,’ zei mijn gids, alsof ze mijn gedachten kon raden (en misschien kon ze dat ook). ‘Maar nu ben je hier om iets te leren over wat er met mensen gebeurt nadat ze gestorven zijn. Daarom moeten we verder.’

Ze plukte een roos voor me en bracht die met een twinkeling in haar ogen naar mijn neus. Ik nam hem van haar over en rook de frisse, zoete geur. Ik keek om me heen. Op de grond en in de bomen zag ik allerlei soorten bloemen en vogels in de meest sprankelende kleuren. Het geluk spatte van alles af. Hier zou ik graag willen blijven! Maar mijn gids was onverbiddelijk en trok me mee. Ik troostte me met de gedachte dat dit dus nog maar het begin was.

Genesis 2:16-17, 3:19, Romeinen 8:1-2, Psalmen 23:4-6